

Så er der til sidst spørgsmålet om pensionstilægget til gifte eller samlevende pensionister. Vi er enige i indholdet i lovforslaget, og helt principielt går vi ind for individualprincippet, så f.eks. ens sociale ydelser ikke skal være afhængige af ens civilstand. Sådan bliver det ikke efter forslaget, men det er en klar forbedring for pensionister, der er gift med en ikkepensionist.

Derimod er vi selvfølgelig imod finansieringen. Satspuljen har indtil nu betydet forringelser af arbejdslededsdagpengene på 2.700 kr. årligt, af sygedagpengene på mere end 3.000 kr. årligt, af førtidspensionen på 3.000 kr. årligt og af folkepensionen på næsten 2.000 kr. årligt. Så meget har disse grupper hver især bidraget til den sukkerskål, forligspartierne på dybt udemokratisk vis hvert år fordeler bag lukkede døre.

I Enhedslisten kan vi ikke forstå, hvorfor det er samfundets allerfattigste, alle på overførselsindkomster, der på den måde år for år skal have forringet deres forsørgelsesgrundlag i forhold til pris- og lønudviklingen. Det er jo ikke dem, der har råd til at betale, så jeg vil slutte med det, der altid har ligget os meget på sinde: Præterea censeo, satspuljeforliget esse delendam. Det betyder: I øvrigt mener jeg, at satspuljeforliget bør ødelægges!

Tove Videbæk (KRF):

Lovforslag nr. L 108: Denne lille lovændring er Kristeligt Folkeparti meget positivt indstillet over for. Vi synes, at det er et væsentligt fremskridt, at kommunerne nu bliver pålagt at lave en skriftlig handlingsplan for kontanthjælpsmodtagere med problemer ud over ledighed.

Vi kender sikkert alle til utallige eksempler på mennesker i kontanthjælpsystemet, der har følt sig dårligt eller direkte uværdigt behandlet. Ifølge dette forslag skal kontanthjælpsmodtagerens egne ønsker i højere grad indgå i planen, og der skal være målrettedhed og øget brugerindflydelse i aktiveringsindsatsen.

Den gruppe danskere, der findes i kontanthjælpsystemet, har mere end nogen behov for at blive behandlet værdigt, har brug for, at der bliver lyttet til deres ønsker, og har brug for, at der er sammenhæng og målrettedhed i aktiveringsindsatsen. I dagbladet Information den 11. november 2000 udtalte sociolog Torben Berg Sørensen og antropolog Nanna Mik-Meyer imidlertid, at den langt overvejende del af aktiveringsprojekterne ikke fungerer. De hjælper ikke kontanthjælpsmodtagerne til at klare sig selv og når heller ikke de målsætninger, der handler om

personlig udvikling, selvtillid eller bearbejdelse af angst. Det kan gøres meget bedre.

Man bør kunne forlange en langt højere kvalitet i aktiveringsprojekter, bl.a. fordi der kan være tale om tvang over for borgerne. Der skal være sammenhæng mellem de ting, der foregår i projekterne, og det mål, der arbejdes hen imod, nemlig en tilknytning til arbejdsmarkedet, og vi tror, at en skriftlig plan for den enkelte kontanthjælpsmodtager kan være med til at arbejde hen imod dette.

Lovforslag nr. L 109 består af to meget forskellige dele, nemlig fleksibel hjemmehjælp og kommunal genoptræning. Allerhelst så vi i Kristeligt Folkeparti, at dette forslag blev delt i to, idet vi synes, at det er to meget forskellige ting, der behandles.

Selve begrebet fleksibel hjemmehjælp er vi i Kristeligt Folkeparti for, men begrebet bygger jo egentlig på en antagelse om, at der er rigelig tid til rådighed, og at fru Jensen selv kan vælge, om hun har lyst til det ene eller det andet en bestemt dag. I teksten ser det også ud, som om det antages, at den ældre får hjælp nærmest hver dag, og der står, at den ældre eksempelvis kan fravælge dele af rengøringen, fordi der den pågældende dag ikke skønnes at være behov for lige præcis den hjælp, til fordel for en anden ydelse. Det kommer selvfølgelig an på, om man synes, der er behov for, at gulvet i badeværelset eller i køkkenet bliver vasket mere end én gang om måneden.

Men hvis fru Jensen kun får hjælp hver anden uge til rengøring, så vil det jo sige, at hvis hun fravælger gulvvask en dag, går der en hel måned mellem de to gange, gulvet bliver vasket. Sådan ser virkeligheden jo ud mange steder, og det er en virkelighed, jeg selv har været vidne til alt for mange steder. Virkeligheden er også den, at den ældre ofte i forvejen ikke får udført hele den hjælp, som vedkommende er visiteret til.

Jeg er bange for, at svage ældre vil kunne komme til at lide under dette forslag i nogle kommuner. Jeg er naturligvis og generelt for mere fleksibilitet og frit valg på alle områder, også her, men vi skal tænke på, at det ikke må gå ud over de svage.

Genoptræningsdelen kan vi naturligvis kun være meget positive over for. Ofte er det sådan, at når ældre bliver sendt hjem fra hospitalet, ophører simpelt hen al videre behandling og genoptræning i mange kommuner, så absolut ja til dette lovforslag.